

Nits sense lluna

La Lluna aviat faria vint-i-quatre anys. Sortia corrents de casa, botonant-se fins dalt l'abric verd de quadres escocesos, tan verds com els seus ulls de caramel d'eucaliptus. La seva curta cabellera negra, agafada en una petita cua una mica més amunt del clatell, gairebé no es movia, tot i l'incessant vent de gener.

Caminava amb presses, no volia pas fer tard a l'examen de gramàtica que tenia al cap d'un quart d'hora. Dos dies abans no hagués trigat ni deu minuts en arribar-hi, però ara, al traslladar la facultat a jurídiques, la cosa es feia més costa amunt, sobretot al pujar per l'avinguda Marquès de Montoliu. Els arbres dansaven amb el vent mentre la Lluna passava pel seu costat, repassant els conceptes més importants de la matèria de l'examen, absent a tot allò que li era aliè.

Sortí de la facultat quan gairebé tancaven. Mentre passava per la reixa que donava a l'Avinguda Catalunya veié com s'apagaven els llums de l'edifici darrere seu, la visió nocturna de les parets blanques i el pas elevat projectaven ombres al terra, per la llum esmorteïda dels fanals, i li donaven una sensació fantasmagòrica que li féu accelerar el pas.

Les seves passes ressonaven en la quietud d'aquell capvespre, el fred començava a penetrar-li la pell, i les parpelles li pesaven. De sobte, una idea estrafolària començà a imposar-se en la seva ment. Girà cua i caminà

Avinguda Catalunya amunt, en direcció al Portal del Roser; un petit somriure volia dibuixar-se als seus llavis mentre els amagava del fred, sota l'abric.

Caminà amunt, amunt, sense mirar enrere ni donar explicacions als seus peus cansats. Li agradava vagar de nit pels carrers de la part alta, se sentia petita davant de tot allò que l'envoltava, i això feia desaparèixer momentàniament les pors i preocupacions que se li venien a la ment tot sovint. De sobte, una goteta es precipità al seu nas llargarut i pigat i, en un instant, començà a ploure, enfosquant les parets de les cases. Plovia. Plovia a la ciutat, a la vella ciutat; consumida pels segles, desgastada pels homes.

A la Lluna li encantava veure plovisquejar sobre Tarragona, descansant sota el mantell de pluja que tot ho embolcalla. Freda i purificadora, neteja per uns instants, l'ambient del seu passeig i de la seva ànima. Ella deambulava, incansable, sobre aquella terra lluent, vell, però bellíssim al cap i a la fi. Duia un paraigües de color verd poma a la bossa, però no l'obrí, i deixà que les gotes es colessin entre els seus cabells, rellisquessin espatlles avall, xopant-li els peus, pel pur plaer de sentir la natura plena i viva filtrant-se dins seu. Pensava que l'aigua i el fred li anirien bé per pensar en les seves imperfeccions d'ésser humà, en els seus errors i les seves mancances, en les tardes menjant gelat de *tiramisú* al Passeig de les Palmeres, les nits ballant per les places i carrerons oblidats, els vermuts amb els amics... i tot allò que mai li tocà viure.

Arribà a un carrer fosc i silenciós, amb columnetes pintades de coloraines que no deixaven aparcar els cotxes: una de tons blaus, una altra de roses, una de grocs, aquesta tota vermella, aquella amb els colors de l'arc de Sant Martí...

Amb delit passejava l'índex per les petites esferes de cada pilaret, entonant alguna cançó coneguda que li recordava els temps en els que passava tardes mandrejant entre aquells carrers somniadors; aquells estius càlids al seu costat, acaronent els seus llavis de melmelada de mandarina, pell contra pell, mentre el sol deixava petjada en els seus cossos joves que s'embriagaven d'ells mateixos amb idèntica intensitat que transcorrien les seves vides.

Ara la Lluna mirava embadalida la casa del número vint, 2n A. En aquell pis visqué, potser, la millor etapa de la seva vida, on els dies no acabaven i cada nit sortia el sol per entre les escletxes de les persianes trencades, mentre sonava un vell disc de vinil tocant jazz.

La pluja es confonia amb les llàgrimes que li queien galtes avall, mentre recordava la felicitat amb la que passava els dies, i la tristesa que sentí en anar-hi un dia, al setembre, i veure el pis buit, sense que en quedés cap moble ni record.

Els dies passaren amb rapidesa, potser encara més que a l'estiu; ja no ho recordava gaire bé. D'allò potser feia tres anys, tres anys que passaren més vertiginosos quan en pensava. Però ja no volia discórrer-hi més.

Posà el palmell de la mà a la fusta rugosa, una estella se li clavà al dit petit i l'enretirà immediatament. Tornà a acariciar la porta, prement amb força els llavis tallats pel fred. Veié el pom. Intentà entrar, la porta estava tancada. Desistí i girà cua.

Marxà d'allà sense mirar enrere, aquest cop no acaricià cap dels pilars de coloraines.

Ja no hi tornaria mai més. Deixaria per sempre el passat.

SOL I DE DOL